

med skabt en sund produktion og et naturligt og sundt forbrug eller det rigtige forhold mellem de enkelte varegrupper, der er til rådighed. Sålænge dette ikke er tilfældet, vil statsindgrebene ikke kunne ophæves. Når man i en periode, hvor produktionen er mindre end normalt, tilsikrer hele den store, almindelige, forbrugende befolkning den samme købeevne som under en tidligere større produktion, vil det være umuligt igennem kunstige indgreb at skabe et rigtigt forhold mellem forbrug og opsparing. Hvis man igennem importreguleringer formindsker mængden af forbrugsvarer og forøger importen af råstoffer og investeringsgoder og således skaber uligevægt imellem forbrugsvaremængde og den forbrugende købeevne, vil den overskydende købeevne medføre, at arbejdskraften og produktionsevnen trækkes fra normal produktion gennem sortbørslønninger over til uøkonomiske produktioner, der, hvis de skal bekæmpes, kræver statsindgreb til de mindste enkeltheder, uden at man dog når det ønskede mål. En kunstig forcering af opsparing og investeringer er derfor ikke faktisk mulig på denne måde, og der skabes et falsk prisniveau og en uheldig anvendelse af arbejdskraften.

Under de muligheder, der har været for landet hidtil, har der faktisk intet virkeligt effektivt kunnet gøres herimod, hvad resultaterne også viser. Med den forøgede importevne, landet har i dag, må der lægges den allerstørste vægt på at bekæmpe disse uheldige tilstande gennem konkurrence, og man må ikke på bekostning af importen af færdigvarer unaturligt forcere importen af råstoffer og investeringsgoder. Dette vil ikke føre til det rigtige resultat, og man vil i høj grad udsætte sig for fejlinvesteringer.

Mindretallet må derfor alvorligt beklage, at den importevne, der for landet lå i indtil videre at opretholde vor gæld til Bank of England, ikke er udnyttet, og såvidt det kan skønnes efter de oplysninger, der er givet af ministeren i udvalget, nu endelig forspildt, og man må hævde, at hvis det ikke er absolut nødvendigt, skal

gælden til Englands bank i det kommende år ikke, således som af ministeren budgetteret, nedbringes med 120 mill. kr. En betydelig forøgelse af investeringer og dermed en opsparing vil uden statsindgreb finde sted i den kommende tid, derigennem at mængden af foderstoffer muliggør en genskabelse af normal landbrugsproduktion og eksport. Hvis man under en sådan produktionsforøgelse ikke hæver de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, før den fulde sundhed er skabt, vil det ikke kunne undgås, at opsparingen bliver normal. Ad kunstig vej kan samfundet kun gennemtvinge opsparing igennem en nedsættelse af den almindelige befolknings forbrug gennem en yderligere beskatning af denne befolkning, hvad der næppe vil være muligt.

Under de forhandlinger, der har været ført med ministeren, har denne i virkeligheden afvist den af mindretallet fremførte økonomiske politik, og det vil derfor ikke være os muligt at give det nuværende ministerium bemyndigelse i henhold til nærværende lovforslag. Hele ministerens afvisende stilling overfor mulighederne af en virkelig forandring er ganske klar.

I udvalget er samtidigt behandlet det konservative forslag om nedsættelse af en kommission, der skulle afgive vejledende udtalelser om mulighederne for nærværende lovs og prislovens endelige afvikling. Denne kommission skal være hurtigt arbejdende og altså indenfor nogle måneder til en bestemt tidsfrist afgive sin betænkning.

Mindretallet mener ikke, at en sådan kommission vil være gavnlige. Den kommissionen stillede opgave, til 1. marts at fremsætte forslag til afvikling af prisloven, er uløselig, og det er også umuligt til 1. juli at fremsætte forslag til afvikling af vareforsyningsloven. Disse lovs afvikling beror på, at de anvendes, således at forholdene i erhvervslivet bliver normale, og at lovene derved bliver overflødig, og dette sker ikke ved ændringer i nogle paragraffer, men alene gennem den rigtige brug af lovene. Derfor vil resultatet af kommissionen ikke